

Sygn. akt IV U 213/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **H. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 20.05.2015 r.

znak (...)

w przedmiocie **zasiłku chorobowego** i odsetek od zasiłku chorobowego

I. odwołanie w zakresie żądania zasądzenia odsetek od zasiłku chorobowego przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. według właściwości,

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,

III. zasądza od wnioskodawcy H. K. na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca H. K. złożył odwołanie od decyzji nr (...) z dnia 15 stycznia 2015r., wnosząc o jej uchylenie w całości.

W szerokim uzasadnieniu wnioskodawca podnosił zarzut nieważności postępowania, naruszenia przepisów prawa materialnego jak i postępowania, prowadzonego przed organem rentowym, bowiem nosiło znamiona rewanżu i swoistej zemsty za krytyczne wystąpienie poselskie odwołującego się. Wnioskodawca zarzucił również, że lakoniczne stwierdzenie mówiące o tym, że odwołujący się wykorzystywał zwolnienie lekarskie niezgodnie z celem ich przeznaczenia, co miało skutkować utratą prawa do zasiłku chorobowego za okres od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. i nie oparcie go o opinię lekarską mówiącą o tym czy poseł podczas zwolnienia lekarskiego może podejmować czynności wynikające z wykonywania mandatu posła bez uszczerbku dla procesu leczenia, powinno być przesłanką eliminującą zaskarżoną decyzję z obrotu prawnego. Dalej wnioskodawca określił i opisał zasady, których naruszenia dopuścił się w procesie wydawania decyzji organ rentowy. Nadto wnioskodawca podnosił, że w okresie od 01.11.2014r. do dnia 30.04.2015r. i nadal przebywał i przebywa na zwolnieniu lekarskim, każdorazowo druk L4 w ustawowym terminie jest dostarczany do ZUS o/W., Inspektorat K..

Wnioskodawca podniósł, że jego udział w obradach plenarnych Sejmu RP nie stanowi wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, a dieta poselska nie jest wynagrodzeniem za pracę. Dalej wnioskodawca zarzucał, że jego uczestnictwo w sesjach plenarnych i innych posiedzeniach pozostawało bez znaczenia dla jego stanu zdrowia i nie mogło mieć ujemnego wpływu na przebieg leczenia i czas trwania tego leczenia, tym bardziej, że dolegliwości będące przyczyną niezdolności do pracy nie powodowały konieczności leżenia w łóżku i nie

uniemożliwiały odwołującemu się uczestniczenia w życiu publicznym. Wnioskodawca wskazał, że w jego ocenie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające pozbawienie go prawa do zasiłku chorobowego. Wnioskodawca wskazał, że ze względu na fakt, iż postępowanie prowadzone było opieszale oraz mając na względzie zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie, wnioskuję o zawarcie w orzeczonym wyroku obowiązku doliczenia do kwoty zaległych świadczeń chorobowych odsetek ustawowych.

Strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W., działając przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120,00 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r., a w trakcie orzeczonej niezdolności do pracy z powodu choroby brał czynny udział w posiedzeniach Sejmu. Dalej wskazano, że z dokumentacji medycznej wynika, że wnioskodawca był leczony z powodu zaostrzenia przebiegu istniejących wcześniej schorzeń, w zapisach z kartoteki wskazano oszczędzający tryb życia oraz zakaz wykonywania pracy fizycznej, zaś przy jakiegokolwiek aktywności fizycznej ból u wnioskodawcy nasilił się. Dalej strona pozwana podnosiła, że w jej ocenie podróże związane z przemieszczaniem się wnioskodawcy z miejsca zamieszkania oddalonego o ok. 500 km od W. oraz sam udział wnioskodawcy w posiedzeniach Sejmu mogły niekorzystnie wpłynąć na przebieg procesu leczenia i w konsekwencji wydłużyć go.

Sąd u stał następujący stan faktyczny:

H. K. miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. H. K. nie miał przeciwwskazań do poruszania się.

Przyczyną niezdolności do pracy było schorzenie kręgosłupa.

H. K. w okresie orzeczonej niezdolności do pracy w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. brał czynny udział w posiedzeniach Sejmu. W tym celu pokonywał podróż ze swojego miejsca zamieszkania – L. oddalonego o ok. 500 km od W..

(**dowód** : bezsporne)

H. K. z L. do W. podróżował samochodem, samochodem kierował syn, albo synowa H. K., a następnie z W. do W. samolotem ok. 40 minut. Zdarzało się, że H. K. samodzielnie kierował samochodem. Po dotarciu do W. z lotniska wnioskodawcę odbierał służbowy samochód, którym jechał ok. 20 minut do siedziby Sejmu. W czasie podróży H. K. zakładał kołnierz ortopedyczny.

Zarówno w W. jak i L. H. K. korzystał z basenu, sauny, masaży, akupunktury.

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawcy H. K. – k. 90 – 91 verte)

Posiedzenia Sejmu odbywały się dwa razy w miesiącu, były to dwu – trzydniowe sesje. Każdego dnia sesji sejmowej wnioskodawca brał udział w niej po 15 lub 20 minut, następnie robił przerwę, po której brał udział w kolejnej komisji. W czasie obrad sejmowych H. K. nie zakładał kołnierza ortopedycznego.

(**dowód** : przesłuchanie wnioskodawcy H. K. – k. 90 – 91 verte)

U H. K. występują uogólnione zmiany zwyrodnieniowe – zniekształcające kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, przewlekły zespół bólowy korzeniowy w zakresie kończyny górnej prawej.

Udział H. K. w posiedzeniach Sejmu w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. oraz związane z tym wyjazdy miały negatywny wpływ na stan jego zdrowia w kontekście schorzeń neurologicznych.

(dowód: opinia biegłego neurochirurga – k. 16, opinia uzupełniająca – k. 40-41)

Biegły ortopeda wskazał, że u H. K. występują zmiany zwyrodnieniowo zniekształcające kręgosłupa odcinka szyjnego z wielopoziomową dyskopatią z wypuklinami krążków międzykręgowych (...), (...) i (...) oraz zmiany zwyrodnieniowe stawu ramiennego prawego. Pod względem stwierdzonych u H. K. schorzeń ortopedycznych, udział w sesjach Sejmu nie miał wpływu na stan jego zdrowia.

(dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 61-64, opinia uzupełniająca z dnia 21.09.2016r. – k. 85)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach ZUS, które nie były - za wyjątkiem opinii lekarza orzecznika i opinii komisji lekarskiej - przez nikogo kwestionowane. Sąd dowód z dokumentów zawartych w aktach ZUS przeprowadził na okoliczność przebiegu postępowania przed ZUS i stanu zdrowia wnioskodawcy, które to okoliczności nie były sporne. Sąd oparł się także na opiniach biegłych. Opinie te Sąd uznał za rzetelne i wiarygodne, o czym szerzej w rozważaniach.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, odwołanie było nieuzasadnione i jako takie nie podlegało uwzględnieniu.

Strona pozwana w zaskarżonej decyzji powołała się na treść przepisów art. 17 i art. 68 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r., poz. 159).

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu, okoliczności, o których mowa w ust. 1, ustala się w trybie określonym w art. 68. Z kolei w myśl art. 68 ust. 1 w/w ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, są uprawnieni do kontrolowania ubezpieczonych co do prawidłowości wykorzystywania zwolnień od pracy zgodnie z ich celem oraz są upoważnieni do formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich.

Przepis art. 17 ust. 1 powołanej ustawy zawiera dwie przesłanki, które powodują utratę prawa do zasiłku chorobowego. Pierwsza przesłanka to wykonywanie pracy zarobkowej (w okresie orzeczonej niezdolności do pracy). Druga to wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Zauważyć przy tym należy, że stwierdzenie wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Bezsporne w sprawie pozostawało to, że H. K. miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu choroby w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. H. K. nie miał przeciwwskazań do poruszania się.

Bezsporne było również to, że H. K. w okresie orzeczonej niezdolności do pracy w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. brał czynny udział w posiedzeniach Sejmu. W tym celu pokonywał podróż ze swojego miejsca zamieszkania – L. oddalonego o ok. 500 km od W..

Sporne było to, czy czynny udział H. K. w sesjach Sejmu oraz związana z tym podróż stanowiły wykorzystanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem, tj. czy miały negatywny wpływ na stan jego zdrowia, a w tym czy wpływały niekorzystnie na przebieg procesu leczenia, a w konsekwencji powodowały jego wydłużenie.

Powyższe było niezbędne do ustalenia, czy w niniejszej sprawie ziściła się przesłanka utraty prawa do zasiłku chorobowego, tj. wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia.

Bez wątplenia powyższa ocena wymagała wiadomości specjalnych i w tym celu Sąd powołał dwóch biegłych: biegłego ortopedy i biegłego neurochirurga, mogących z uwagi na charakter schorzeń i dolegliwości wnioskodawcy wyjaśnić sporne kwestie w sprawie.

Biegły z zakresu neurochirurgii wskazał w swej opinii, że udział powoda w posiedzeniach Sejmu w okresie od 01.11.2014r. do 30.04.2015r. oraz związane z tym wyjazdy miały negatywny wpływ na stan jego zdrowia, zwłaszcza na proces leczenia i rehabilitacji.

Mimo złożonych przez wnioskodawcę zastrzeżeń co do treści opinii, biegły wnioski swe podtrzymał w całości.

Natomiast biegły ortopeda wskazał, że z punktu widzenia jego specjalności pobyt powoda na posiedzeniach plenarnych Sejmu czy przelot samolotem, nie wpływały negatywnie na stan jego zdrowia.

Organ rentowy zakwestionował powyższą treść opinii, przy czym treść tych zarzutów nie wpłynęła na zmianę zajętego przez biegłego stanowiska.

Należy zaznaczyć, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233§1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Nie jest przy tym miarodajna dla oceny tego dowodu niekonkurencyjna z nią ocena wnioskodawcy co do faktów będących przedmiotem opinii. Jednocześnie, przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z 13.01.1987 r., II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii, oceniając je jako prawidłowe.

Opinie były fachowe i rzetelne, sporządzone zgodnie ze wskazaniem wiedzy oraz wiadomościami specjalnymi biegłych.

Zgodzić się należy z twierdzeniami opinii uzupełniającej biegłego ortopedy z dnia 21.09.2016r., w której to biegły artykułuje, że jest specjalistą z zakresu ortopedii i traumatologii, a nie neurochirurgii, tak więc opinie mogą się różnić, gdyż dotyczą dwóch różnych specjalizacji. Z tych względów Sąd nie widział potrzeby zlecenia kolejnej opinii.

Wskazać przy tym należy, że nawet jeżeli z punktu widzenia ortopedy aktywność poselska wnioskodawcy nie miała negatywnego wpływu na stan jego zdrowia, a zwłaszcza na proces leczenia i rehabilitacji, to można uznać za logiczne, że odmiennie kształtuje się ta kwestia w odniesieniu do wpływu tej czynności na proces leczenia i rehabilitacji pod kątem dolegliwości ocenianych przez neurochirurga.

Niewątpliwie te dwie opinie mogą być różne we wnioskach końcowych, bowiem dotyczą wiadomości z zakresu dwóch różnych specjalności. Nie świadczy to o nieprzydatności tych opinii, czy też o ich niefachowości, nierzetelności.

Podkreślenia również wymaga, że charakter schorzeń i dolegliwości wnioskodawcy niewątpliwie uniemożliwiały jego aktywność poselską w spornym okresie bez szkody dla procesu jego rehabilitacji i leczenia. Aktywność ta była bowiem połączona z koniecznością dojazdu z jego miejsca zamieszkania do miejsca posiedzeń Sejmu. Jak sam wnioskodawca zeznał z L. – swojego miejsca zamieszkania - do W. odbywał podróż dwoma rodzajami środków lokomocji. Z L. do W. jechał samochodem, przy czym najczęściej jako pasażer, zdarzało się jednak, że kierował samochodem sam. Odległość z L. do W. wymagała ok. 1,5 do 2 h podróży, przy założeniu, że odbywało się ono bez przerw. Trudno uznać, że taka podróż w jednej pozycji dla schorzeń kręgosłupa, będących wówczas w trakcie zaostrzenia oraz polegających procesowi leczenia i rehabilitacji, pozostaje obojętna. Kolejno wnioskodawca odbywał podróż samolotem, ok. 45 minut, a następnie po przybyciu do W. samochodem ok. 20 minut do siedziby Sejmu. Zdaniem Sądu w trakcie tej podróży

wnioskodawca większość czasu spędzał w pozycji siedzącej, niewątpliwie szkodzącej jego stanowi zdrowia. Podobnie udział w posiedzeniach sejmiku, nawet jeżeli one trwały ok. 30 minut, to i tak wymuszały na wnioskodawcy jedną pozycję siedzącą, która jest najbardziej obciążającą dla kręgosłupa. Wskazać przy tym należy, że w sytuacji, kiedy schorzenie stwierdzone u wnioskodawcy znajdowało się w fazie zaostrzenia, to zadaniem wnioskodawcy, przebywającego na zwolnieniu lekarskim było niewątpliwie maksymalne zminimalizowanie czynników mogących mieć negatywny wpływ na proces leczenia. Takim negatywnym czynnikiem w ocenie Sądu jest dłuższe przebywanie w pozycji siedzącej, której wnioskodawca podróżując z L. do W. (oraz w drodze powrotnej) nie mógł uniknąć. Zgodzić się należy z organem rentowym, że adnotacja na zwolnieniu lekarskim „pacjent może chodzić” (kod 2) upoważnia jedynie do wykonywania zwykłych czynności życia codziennego. Zatem powyższe zachowania wnioskodawcy należało ocenić jako przeszkoda utrudniająca proces leczenia i rekonwalescencji.

Wobec powyższego zgodzić się należało z twierdzeniami strony pozwanej, że w przypadku wnioskodawcy ziszcza się przesłanka utraty prawa do zasiłku chorobowego wobec niezgodnego z prawem wykorzystania zwolnienia lekarskiego. Wystarczającym jest w tym zakresie, że przynajmniej jeden z biegłych w ramach swojej specjalności taką tezę wysnuł, co skutkowało oddaleniem odwołania, jako nieuzasadnionego.

W związku z powyższym na podstawie przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. Sąd w tym zakresie odwołanie oddalił jak w punkcie II wyroku.

Wnioskodawca domagał się również zasądzenia na swoją rzecz odsetek od świadczenia chorobowego. W tym zakresie Sąd postanowił odwołanie w zakresie żądania zasądzenia odsetek od zasiłku chorobowego przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. według właściwości. Orzeczenie w tym zakresie zostało oparte na zasadzie wynikającej z treści art. 477⁹ § 5 i 6 k.p.c., bowiem dotychczas wnioskodawca przed organem rentowym nie zgłaszał roszczenia o zasądzenie na jego rzecz odsetek ustawowych wobec opóźnienia. Podkreślenia wymaga, że dopiero złożenie wniosku do organu rentowego w tym zakresie i wydanie przez ten organ decyzji, a następnie odwołanie się od niej aktualizuje kognicję Sądu o rozpoznania sprawy ubezpieczeniowej.

Sąd orzeczenie o kosztach oparł na zasadzie wynikającej z treści art. 98 k.p.c. Wnioskodawca sprawę przegrał, co skutkowało zasądzeniem od niego na rzecz strony pozwanej reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika kosztów zastępstwa prawnego od strony przeciwnej w wysokości 60,00zł, ustalonej w oparciu o treść § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490).